

Strona pozwana: Ján Danko, Margita Danková

Przy udziale: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w związku z zasadą równoważności należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nie zezwala organizacji ochrony konsumentów na przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta, w interesie konsumenta, w postępowaniu w sprawie nakazu zapłaty dotyczącego indywidualnego konsumenta oraz na wniesienie sprzeciwu od takiego nakazu w braku zakwestionowania go przez danego konsumenta, w wypadku gdy to uregulowanie faktycznie poddaje interwencji stowarzyszeń ochrony konsumentów w sporach objętych zakresem prawa Unii mniej korzystnym warunkom niż warunki mające zastosowanie do sporów z zakresu wyłącznie prawa wewnętrznego, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.
- 2) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, takiego jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które, mimo że przewiduje kontrolę nieuczciwego charakteru warunków zawartych w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem na etapie wydania nakazu zapłaty wobec konsumenta, to po pierwsze, nadaje urzędnikowi administracji sądu, niemającemu statusu sędziego, kompetencje do wydania tego nakazu zapłaty, a po drugie, ustanawia termin piętnastu dni na wniesienie sprzeciwu i wymaga, by sprzeciw był uzasadniony pod względem merytorycznym, w wypadku gdy taka kontrola z urzędu nie jest przewidziana na etapie wykonania danego nakazu, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.
- 3) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy w umowie kredytu konsumenckiego, po pierwsze, nie podano rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, a jedynie matematyczne równanie stanowiące wzór na obliczenie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, przy czym nie podano danych niezbędnych do przeprowadzenia tego obliczenia, a po drugie, nie wskazano stopy oprocentowania, okoliczność taka ma decydujące znaczenie w ramach badania przez właściwy sąd krajowy, czy warunek umowny dotyczący kosztu kredytu jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 13.11.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 20 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trento – Włochy) – Chiara Motter / Provincia autonoma di Trento

(Sprawa C-466/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Sektor publiczny – Nauczyciele szkół średnich – Włączenie pracowników zatrudnionych na czas określony do korpusu służby cywilnej w drodze procedury naboru na podstawie kwalifikacji – Ustalenie stażu pracy – Zaliczenie tylko części okresów służby odbywanej w ramach umów o pracę na czas określony)

(2018/C 408/36)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Trento

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Chiara Motter

Strona pozwana: Provincia autonoma di Trento

Sentencja

Wykładni klauzuli 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony z dnia 18 marca 1999 r., zawartego w załączniku do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy dokonywać w ten sposób, że co do zasady nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w celu zakwalifikowania pracownika do określonej grupy zaszerogowania płacowego w związku z jego zatrudnieniem jako urzędnika służby cywilnej na podstawie kwalifikacji pozwala zaliczać w całości nie więcej niż cztery lata służby pełnionej przez tego pracownika na podstawie umów o pracę na czas określony, a dalsze lata służby pozwala zaliczać tylko częściowo, w proporcji dwóch trzecich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 26 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln – Niemcy) – Postępowanie wszczęte przez Josefa Baumgartnera

(Sprawa C-513/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport – Transport drogowy – Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 – Artykuł 19 ust. 2 akapit pierwszy – Kara administracyjna w związku z naruszeniem popełnionym na terytorium państwa członkowskiego siedziby przedsiębiorstwa, nałożona przez właściwe organy innego państwa członkowskiego, w którym stwierdzono to naruszenie]

(2018/C 408/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Josef Baumgartner

przy udziale: Bundesamt für Güterverkehr, Staatsanwaltschaft Köln

Sentencja

Artykuł 19 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 należy interpretować w ten sposób, że upoważnia ono bezpośrednio właściwe organy państwa członkowskiego do nałożenia kary na przedsiębiorstwo lub na osobę z kierownictwa przedsiębiorstwa za naruszenie tego rozporządzenia stwierdzone na terytorium tego państwa, za które nie nałożono jeszcze kary, nawet jeśli to naruszenie zostało popełnione na terytorium innego państwa członkowskiego, w którym to państwie przedsiębiorstwo to ma swoją siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 13.11.2017.